

Druga strona postępowania: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 lipca 2022 r. w sprawie T-129/21, Colombani/ESDZ
- rozstrzygnięcie sprawy i
 - stwierdzenie nieważności decyzji ESDZ z dnia 17 kwietnia 2020 r. o odrzuceniu kandydatury wnoszącego odwołanie na stanowisko dyrektora ds. Afryki Północnej i Bliskiego Wschodu (ogłoszenie o naborze 2020/48);
 - stwierdzenie nieważności decyzji ESDZ z dnia 6 lipca 2020 r. o odrzuceniu kandydatury wnoszącego odwołanie na stanowisko szefa delegatury Unii w Kanadzie (ogłoszenie o naborze 2022/134).
- Obciążenie drugiej strony postępowania kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w ramach niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie powołuje się na szereg błędów, które popełnił Sąd, uznając żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 17 kwietnia 2020 r. za niedopuszczalne.

Uznając, że wnoszący odwołanie zobowiązał się w drodze ugody z dnia 9 lutego 2021 r. zawartej z ESDZ w sprawie T-507/20, Colombani/ESDZ, do zrzeczenia się prawa do zaskarżenia decyzji o odrzuceniu jego kandydatury na stanowisko oddelegowanego dyrektora, Sąd i) naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni ugody; ii) orzekł *infra petita*; iii) nie uwzględnił interesu wnoszącego odwołanie w uzyskaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji; i iv) popełnił błąd w analizie przesłanek wymaganych do powołania się na wadliwość oświadczenia woli wnoszącego odwołanie przy podpisywaniu tej ugody.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi naruszenie jego praw procesowych przez Sąd poprzez ograniczenie badania sprawy co do istoty wyłącznie do decyzji z dnia 6 lipca 2020 r., bez przeprowadzenia analizy zarzutów co do istoty w zakresie, w jakim dotyczą one również decyzji z dnia 17 kwietnia 2020 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 19 września 2022 r. – IAB Europe/Gegevensbeschermingsautoriteit; przy udziale TR i in.

(Sprawa C-604/22)

(2022/C 482/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IAB Europe

Druga strona postępowania: Gegevensbeschermingsautoriteit

Przy udziale: TR, UV, SP, Fundacja Panoptykon, Stichting Bits of Freedom, Ligue des Droits Humains VZW

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2016/679⁽¹⁾ z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE w związku z art. 7 i 8 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że ciąg znaków, który zawiera preferencje użytkownika Internetu w odniesieniu do przetwarzania jego danych osobowych w sposób ustrukturyzowany i nadający się do odczytu maszynowego, stanowi dane osobowe w rozumieniu wyżej wymienionego przepisu w odniesieniu do (1) organizacji sektorowej, która udostępnia swoim członkom standard, w którym określa dla nich praktyczny i techniczny sposób generowania, przechowywania lub rozpowszechniania tego ciągu oraz (2) podmiotów, które wdrożyły ten standard na swoich stronach internetowych lub w swoich aplikacjach, a zatem mają w ten sposób dostęp do tego ciągu znaków?
- b) Czy ma przy tym znaczenie to, czy implementacja tego standardu oznacza, że ten ciąg znaków jest dostępny razem z adresem IP?
- c) Czy odpowiedź na pytania a) oraz b) byłaby inna, jeżeli ta określająca normy organizacja sektorowa sama nie miałaby z mocy prawa dostępu do tych danych osobowych, które są w ramach tego standardu przetwarzane przez jej członków?
- 2) a) Czy art. 4 ust. 7 i art. 24 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE w związku z art. 7 i 8 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że określająca normy organizacja sektorowa powinna być uznana za administratora danych osobowych w sytuacji, gdy udostępnia ona swoim członkom standard zarządzania zgodami, który oprócz wiążących ram technicznych, zawiera reguły określające dokładnie, w jaki sposób te dane zawierające zgody, stanowiące dane osobowe, powinny być przechowywane i rozpowszechniane?
- b) Czy odpowiedź na pytanie a) byłaby inna, jeżeli ta organizacja sektorowa sama nie miałaby z mocy prawa dostępu do tych danych osobowych, które są w ramach tego standardu przetwarzane przez jej członków?
- c) Jeżeli określająca normy organizacja sektorowa powinna być uznana za administratora lub współadministratora danych zawierających preferencje użytkowników Internetu, to czy ten status (współ)administratora określającej normy organizacji sektorowej rozciąga się również automatycznie na kolejne przetwarzanie przez podmioty trzecie, dla których uzyskano preferencje użytkowników Internetu, takie jak na przykład stosowanie ukierunkowanych reklam internetowych przez wydawców i sprzedawców?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (EU) 2016/679 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 kwietnia 2016 r. (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Pistoia
(Włochy) w dniu 23 września 2022 r. – QX/Agos Ducato SpA**

(Sprawa C-610/22)

(2022/C 482/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Pistoia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: QX

Strona pozwana: Agos Ducato SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy sformułowanie „aby przepisy, które przyjęły w wykonaniu [tej] dyrektywy, nie były omijane poprzez specjalny sposób formułowania umów”, przewidziane w art. 14 ust. 2 dyrektywy 87/102/EWG⁽¹⁾, obejmuje tylko przypadki braku wskazania RRSO w umowie, czy także przypadki błędnego wskazania RRSO w samej umowie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz.U. 1987, L 42, s. 48).